Zářivý bojovník (rec) - Radek Čihák

Kolem tvého těla mihotá se vzduch. Světlohra na honěnou plyne neslyšně a zákmity okamžiků nepozorovaně upouštějí drobečky pozvání, sotva dýchající, jen tak slabounce, aby nabízely, ale aby se mohly kdykoli schovat. Skoro nejsou. Jakoby nebyly. Ale vystrkují čertovské flíčky hlaviček v záhybech jemných pěn a já je cítím. Zvou. Je v tom napětí, o němž tuším, že se promění.
Kloboučky něžných záblesků vystřelují jemné paprsky, abych byl zvolna omámen. Jen trochu přirozeného strachu, to abych se přiznal a dál si běží po svých cestičkách kolem tvých paží. Úžasná světélka.
Vracím se k očím.
Středobod hlavní tepny, kam přicházím sát mléko pochopení, centrum všeho snažení, kde rekrutuji dosažitelné energie, nejvyšší vrchol namířené pozornosti s možností tisíců odboček, tam lze zachytit spouštěcí pohyb hlavního mechanismu, výjezdní doložku pátera Koniáše, řídící jednotku citového mechanismu a zpětnou kontrolu vzájemného napojení. Ale k čemu ten dispečink dvojsměrného bezpečí? Rezonující atomy meziprostoru už dávno spustily svou řetězovou reakci. Mírné šelesty a nezachytitelná přeblesknutí, kůže se napíná a vzduchem voní energie. Závan v zácloně ustrnul a vše splynulo v kruhu.

Vznáší se tu opar nedočkavosti a přitom je vše prosyceno vznešeností. Pomalu odemykám svou odvahu a proplétám se skrz molekuly tvé vůně, která mi letí vstříc. Není ticho. Ve vzduchu popraskávají bublinky oslavení, něco se tu chce těšit radostí, záhyby látek se chichotají, už to proběhlo… Dotkla se mne věčnost a přítomnost. Už se prosáklo navštívení neovládaných sil, ve zlomku první sekundy začaly konečně proudit miliardy volných mentionů. Už slíbené siločáry krouží a roztáčejí vnější pohled, už není třeba žádných pravidel. Teď, teď a teď. Lampička v koutě posvěcuje každý dotek a jen tak na okraj schvaluje obrysy konání. Teď mohu nebýt. Tohle jsem já, když se rozdávám. Rozsypávám barevné máčky a lovím druhou pozornost, abych zachytil tu nádheru, zalykávanou blaženost, nenasycené doušky opojného lektvaru, který jsme připravili. Dávám pít a piju. Hltám čtvereční milimetry vzácného tepla, které nadnáší.
Samovolně se otevírají zapomenutá dvířka ztracených pokojíčků, v nichž bývalo dobře a přece jsem v nich dávno nepobyl. Teď se u všech rozsvítily vchody a já vtékám do magnetického prostoru, který mi otevíráš.
Rozpouštím svá jednotlivá zastavení, jimiž nepatrně zpomaluješ tok mého plynutí, ale je to marné. Všechen arzenál času je nezadržitelně vystřelen a za oknem už jen létají cáry reality. Ne, nedívám se tam, nemohu vidět, nevnímám už očima, ani prsty. Neslyším. Všechen vjem se rozvířil jak centrifuga.

Jsem dotekem, má bytost je rozprostřena v dlaních jak ve dvou pohanských ohništích, kde tě hodlám obětovat. Z obou mých rukou vede stříbrný vlásek ke tvému tělu a zbytky obav marně bojují s navijákem touhy.

Mezi námi je úzký předěl a odněkud se stále zesiluje a doráží dráždivý, znepokojující hlas neznámé, magické píšťaly. Každý tón nás společně obaluje do jedné mnohobarevné bubliny a další se vrší v nových vrstvách. Nic starého tu nezůstalo.
Jak se oddělujeme od prostoru, stále víc jsme s ním propojeni. Tohle neznám, nic tu neznám, ale neděsím se. Nemám šanci vnímat strach z neznámého. Jistě je tu, ale hrkají mnou vagony živých informací a zde je můj strach, že nezachytím tu, která je důležitá. Nevím, co je tu důležité. Jsem zmatený. Žebříčky hodnot jsou rozmetány v jedno pole, na němž se ty vagony rodí, prolétají mnou a na stejném poli mizí. Po jejich rachotu zůstává celistvé ticho, v němž jsi ty jediná první a poslední možná informace, která je uchopitelná. Tebe si mám přečíst. Ty jsi zde vše to nové. Nevím, odkud to vlastně sleduji. Vidím nás oba a sleduji sám sebe a jsem v sobě, jsem do sebe strháván, uvědomuji si vše, co lze, ale přitom jako bych podléhal cizí síle. Vím, že ji spouštím já, snad jsem svou vlastní loutkou, ovládám se a jsem ovládán. Je to nejšílenější, do čeho jsem kdy vstoupil, ale cítím, že je to čistá nádhera z nejpokrytěji zapomenutého nebe. Jsem uchvácen čistotou, která se sem v egoisticky narcistním záchvatu materializuje z paralelního světa. Jsem uchvácen, aniž jsem doufal. Je to sobecké a svaté. Nic starého tu není a přesto jako bych byl blíže počátku všeho života.

Jsem zachycen a vlečen pohybem, světlem a zvukem jako strategicky promyšlenou kompilací snad poťouchlého dramaturga, jehož ďábelské dílo přesně navazujících mikrovjemů mi rozpouští půdu pod nohama. Vše další je neustále krystalicky nové, přesto jako bych byl blíže někam, kde

kdysi všechno začalo. V tom vzrušení je konejšivý klid, který umožňuje výrony mohutné pozornosti, sálání teplotních posuvů z bodu do bodu, z plochy do plochy, prostor se naplňuje megatunou jásavého žáru. Unesu tolik krásy? Jsem spalován a neustále křišen. Zde je chlácholivé bezpečí, které umožňuje útočit v bezhlavém střetu neznámých civilizací, realizují se nepravděpodobné otočky, úhyby a translokace veškeré hmoty, kterou obsahuje mysl.
Voníš.
Na chvíli mne cosi zastavilo. Proměnila ses přímo přede mnou. Měl bych být překvapen, ale cítím, že jsem tomuto následku přispěl svým chtíčem. Nevím, zda se mám obviňovat a stydět. Není čas. Hemisféry se propojily. Není místo pro představy, není čas na domněnky. Jsi příliš na dotek.
Také jsem jiný. Tok hmoty a síly, obousměrná pulzace plazmatického spění, to vše zprostředkovalo novou dimenzi, v níž se ocitáme. Jsi jiná, jsem jiný, jsi, jsem… Zablýsknuté okamžiky zahazují své kloboučky jeden za druhým. Záhyby látek už se nesmějí, jsou jemně rozevláty po stěnách a co chvíli vypiskují v zajíknutém překvapení, protože toto již přesahuje. Ano, jsme svědky zapovězené transmutace. Tady se něco končí a začíná, tady teď skutečnost, odložené slupky, vzpomínky na pláč i varovné pípnutí. Křečovitý záškub královského hermelínu. Mikrookamžik... rozechvěle rotuje, vážně a plynule, těsně pod stropem, zatímco naše organizmy odevzdávají poslední zbytky vodících lanek do hlídané šatny. Šatnářka se usmívá prostě, nepřivírá šibalsky oko, prosta spikleneckého úšklebku hledí skrz nás k nekonečnu. Něco mi to připomíná, vím, že jsem tu sám a vracím se k tobě. Pouštím vládu, už nehlídám následky příčin, ani letmý dotek obav. Nelze chtít štěstí či se bát utrpení. Teď už nic není.
Lanovka právě dorazila s nárazem kladky na vrchol, špička útesu se nezadržitelně ohýbá a já to přijímám. Přítomnost odchází za minulostí a budoucnost je dosud daleko. Vnímám nezachytitelné, smysly interferují a prosmýkávají se o několik oktáv najednou. Už opravdu není ticho. Spolu se mnou se z vrcholu uvolnilo několik kamínků a jsou strhávány další. Není čeho se bát. Není jak, není čím, není proč.
Rytmizované vzorky pradávných podzemních protuberancí mohutně rozvlnily háj tvých vlasů, po nichž kloužu do temné propasti a z prasklin v podlaze se řine čistý tep. To dunění není tušení uskutečnitelnosti, jsou to všemocné údery na mystický kozlí buben, který přináší smrt i zrození, není cesty zpět.
Náklon svahu je čím dál nekonečnější. Čakra břicha se otevřela, nadbytečné marnosti vyhřezly, v ten moment sežehnuty zlatým plamenem. Přijímám pád, tohle je pravda a konečný smysl. Odevzdání…
Jediné, co stihnu ovládat v nabíraném letu, když se po stranách mé dráhy dotýkám duhových pavučinek, když roztáhnu ruce k uvolnění pádu, prsty přetrhávám fluoreskující vlákna, každé z nich zazvoní, drkne a ten zvuk zůstává v okamžení daleko za mnou. Cink, cink, cink. Nejjemnější zvonkohra bezstarostného letu, zatímco hluboko pod prostorem se rozezvučely chrámové píšťaly.
Ó ano, letím a zvonkohra přitahuje další melodie. Vábí je v jeden zvuk a vzduch mi trhá zbývající obálku. Vystupuji z kabiny, odkládám brnění, zahazuji předměty, trhám staré smlouvy, mačkám všechna ta červená, zakázaná tlačítka, někde ječí sirény, já volám na vesmír, mávám z dálky na Slunce a na hvězdy, ano, hvězdy tančí.

Odněkud se vynořil gigantický hadí ocas. Neohrožuje, nabízí smírčí boj. Elegantně se vlní a uštědřuje možnosti být zasažen. Má na sobě sváteční šupiny, je poset rudými kříži zvoucími k probodení. Zbytek hada tuším se proplétat mezi myriádami galaxií, já naskakuji na vraníka, ten s jasnou samozřejmostí vyráží na jásavý turnaj. Zlaté trubky chrlí přehrady fanfár a z vysluněných koutů zámeckých zahrad přibíhají všechny kousky mé bytosti a provolávají mi slávu. Chvíle napětí, napřahuji kopí, jsem řečištěm povodňové síly, nelze minout, jsem nabit jistotou, ještě nikdy to nebylo tak dobré, skvělé, překypující, jsem hrdina a věřím svému oři, jehož hříva srší statisíci jiskérek, nelze prohrát, to zvíře ržá a je to výzva, dupe kopyty, zasekává je do skal, bortí balvany a přeskakuje ladně oceán smyslnosti. To zvíře mne miluje. Vyvěrá z náš obou stejný život, nikdy mne nezradí, jsem to já, jeho svaly jsou mými a jeho hříva je moje hříva, ona proměňuje se v zářivý chochol radosti. Já jsem to zvíře, svírám kopí, had se vine, tisknu slabiny k povelu, vyjekly reflektory stavidel a zahučela turbína, ženoucí přívaly extatické vůně. Spouštějí se mechanizmy možností, až to cvaká v rostoucích stěnách všech výškových budov světa.
Nečekám na signál, já jsem tím počátkem, já tu rozdávám, je to moje chvíle. Třímám tu zbraň, neskrývám žádnou svou část, nastavuji tvář jakékoli převaze a vrhám se vpřed. Tvary se proplétají, ale nelze mne zastavit. Bičuji a rozháním šílená světélka, jichž houfy mi zatajují pohled. Teď, jsem přesný, jsem rychlý a jistý. Jsem dimenzionálně povýšen nad vším okolím. Teď. Odpoutávám se ze svého středu. Jsem čistý a jasný. Teď! Jsem spojen s tím zvířetem.

Nepotřebuji žádné kopí, mám zuby a drápy. Jsem přímým řinutím své vlastní síly. Teď. Koušu, sekám, řvu, zatínám, škrábu, mečím a ječím a protéká mnou slast. Had se roztáčí a já jsem úžasný bojovník. Teď, teď, teď. Uprostřed hlubin, kam mne zavlekl boj, stávám se divokým a zběsilým. Nepoznávám se a jsem na sebe hrdý. Jsem to zvíře, jsem to zvíře, já jsem to zvíře. Omamné pachy, nezprostředkovaná žízeň, žízeň dávající cítit vlastní oheň, to odsouvané královské území pravého, nejvyššího já, vůkol je blaženost, rozpouštím se v bezuzdnosti. Teď. A ještě. Pojďte, mé překážky, přijďte, všechny mé přeludy, já skolím tu nesmírnou bestii, jíž trčí nad hladinou chřtán. Jsem dokonalý a všechno tady vyčistím. Všechen přetlak, jakoukoli usazeninu, roztáčím zrezivělá kola ventilů, uvolňuji kohouty a dochází k výbuchu. Neskutečný, divěřvoucí, hromový třesk s ozvěnou. Stékám po všem prostoru. Jsem rozerván a všude. Sveřepý a svobodný. Používám celé své tělo, každou část srdce i mysli. Osvobodila jsi mne. Přetékám štěstím, kypím trvající touhou a vcházím na území nikoho. Mohu ze sebe, mohu ven. A tak: Teď, teď a ještě. Chci tě. Jsi má touha, má láska, já jsem ta láska, jsem vášeň, jsem v tobě a jsme jedno. Ssaji, rdousím tě, vážu tě a svazuji silným provazem i hedvábnými šátky, probodávám, vcházím, vycházím, , neopouštím, zůstávám, a nepouštím, držím tě, drtím tě, opájím se tvou čistotou, je to drsné a je to něžné a je to krásné, přenádherné a jde z toho strach. Ne, nebojím se, ani ty. Přijímáš mne, také bojuješ, zápasíš a vítězíš spolu se mnou. Otevírá se brána. Dáváme si svět, dáváme si svobodu a život. Zlacená brána tesaná hebrejským písmem, stojící na keltských pilířích z krystalické ruly je tvrdá, pevná, mohutná a tepe svými olbřímími, mosaznými klepadly na staré dřevo, jež tesali naši předkové. Vcházíme do ráje. Tady, kolem nás.
Vzrušeně dorážím ten hodokvas vášně a ty vztyčuješ zástavu vítězné armády, nekončí to. Teď a tady. Našel jsem tě. Vítězně podléhám v nezměrném úsilí a znovu jsem nabíjen. Vykřičím tu radost, aby můj objev naplnil svět. Přicházíš mi v ústrety se svými široce rozevřenými křídly, uprostřed své energie měkká a poddajná, je to kouzlo chrámové velekněžky a svým sametem žhavíš mé další spění. Skrze svou tulící se ohebnost ženeš mě nekompromisně k maximu, skryta za svou dětskou čistotou, jsi nejvyšší Bohyní nejsprostší přízemní tělesnosti i s jejími nedostatky. Skryta za tuto dokonalost vypouštíš do okázalého tanečního sálu na povel hrázných trub svou prohnanou děvku, která si s teatrálním afektem bere vše, co mohu dát. Ihned tu děvku pokořuji a srážím ji do stínu své nalezené velkoleposti. A to je tvým cílem - být rozervána a utělesněna ze všech stran jak pod kilometrem vodního sloupce. Dám a vezmu si všechno. Nic víc, jen ještě.
Za obzorem krajností rýsuje se průnik. Univerzalita všeobjímající roviny našich duší splétá se tkanivem těl. Objímáš mé blaho a já jsem nástroj i vykonavatel násobného vzrušení. Svědčím tvého anděla. Jsem zrcadlo tvé krásy. Dýchám ti za ucho, jsem bestie, co slintá. Pouštím naučená omezení a na hradlech přikovanou tě dobývám neoblomnými tempy olejem slizkého veslaře, který se proti proudu vrací domů před bouří. Jsem sveřepý a sobecký násilník v niterném zotročení pokorného služebníka. Mám tě ve vlasech, mám tě v ledvinách, mám tě na obličeji, v kolenou, v žilách, cítím tvá chodidla na zádech, dýchám tvé plíce a líbám tvé jizvy. Věříš tomu okamžiku.
Uchopíš mne a dáváš mi plnou dávku té drogy – nemuset vůbec nic, nic dělat, ničím být a přesto mít všechno dosud prožité znovu.
Had nepovšimnut zmizel a já se dosud potácím mezi hvězdami. Jejich světlo mi oplachuje kůži, chci se napínat a křivit, ale z tvého objetí se nelze nijak vyprostit. Narušil bych vlastní integritu. Hvězdy se seskupují do útočných postavení a vysílají jehličky jedovatě sladkých střel. Neuhýbám a čelím té přesile. Z třináctého prostoru se zjevuje bělostná kometa. Snad ji bylo možno očekávat, přesto jsem zmrazeně překvapen. Biju alespoň rukama mezi planetami, ale jsem pevně přibodnut k měsíční sopce, jež hrozí mne pohltit. Rozevlátá hvězdice stáčí své platinové vlasy, upravuje naposledy dráhu a v nadhlavníku nabírá rychlost. Jsem shora zasypán eliášovým ohněm, sopka se rozpohybovala a v páteři mi drnčí kroky maurských válečníků. Dech se mi krátí. Je to trest nebo vrchol života? Nebe a peklo spojily své síly, abych naposledy předvedl svoji chrabrost. S jekotem sestřeleného Messerschmidtu sviští ten posel další smrti střemhlav jak šílenec, co skočil z mostu uprostřed města, aniž se rozloučil a dal mi nějakou šanci. Ač bez pohybu, jímá mne závrať. Kráter Krakatoy se rozbublal vroucí lávou, olizuje mne zlomyslným žehem, obzor je náhle přelitý extraktem z ebenu a vlasatice je tak bezprostředně blízko, že již cítím její strašlivou gravitaci, která mi trhá vnitřnosti předem. Ticho a v rozmezí těsné ztráty vědomí unikám na milosrdné vlně šíleného chaosu nadsvětelnou rychlostí. Vím, že je to jen odklad, ona mě stíhá, je to neodvratné a tak naposledy namířím své zbraně k bohatýrskému výpadu, volám všechny zálohy a s vědomím, že kometa se stejně již řítí mým tělem, mocnými ranami postupuji vpřed, ještě alespoň pár kroků.

Mezi galaxiemi vytryskla duha a nebeský budík probouzí mé slabiny, skrz jejichž záškuby se

vracím na zemský povrch. Mísí se obrazy rajských zrcadlení s dobuchujícími blesky energetické fascinace. Vítr pronikl mezi skalní útesy a měsíční světlo prostoupilo žaluzie. Ryk vřavy je ten tam, jen dusot ve spáncích ještě zcela neopustil zvíře. Ještě se škube a zmítá v krásné bolesti, zatímco pozvolna vnímám měkké teplo tvých boků. Mému vesmíru se navrací někdejší tvar, jen některé z obvyklých otazníků zdají se rozpuštěny. Světélka z pokoje se prodrala ven do tmy a zákmity záclon se vytratily do jiných příběhů.